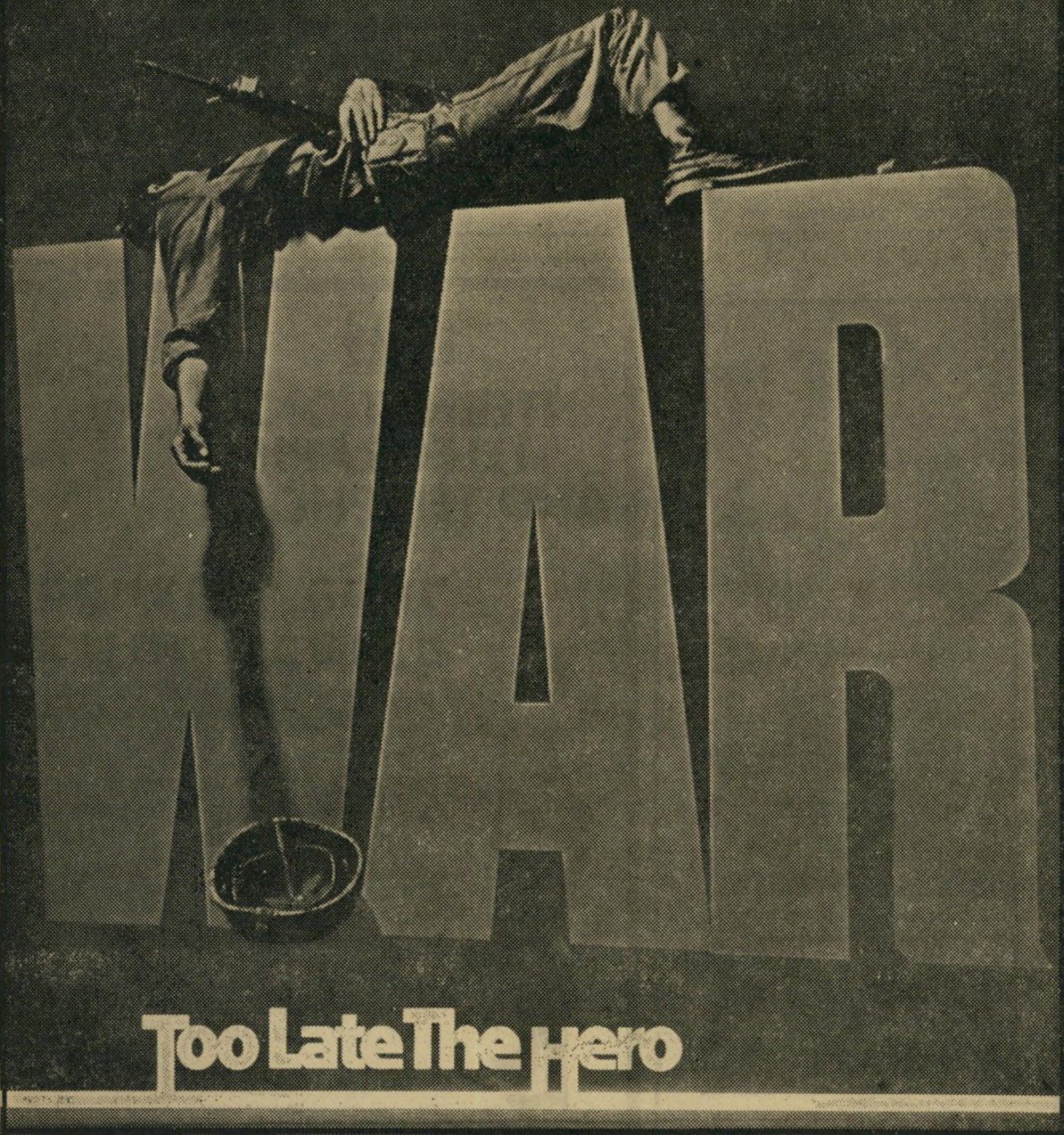

It's a dying business.

Too Late The Hero

רוחה כלכלית. לפני בניו יש הנאים שונים לגמרי מכפי שהיו לו בנעריו.

ושני הבנים מצפצפים על הכל. הם בזים לאביהם, הרוואה בעושר הומרי עלוב את מטרת חייו. הם שונאים את הפר בר, המסמל בעיניהם את הריקבון של אמריקה. הם אינם מוכנים לבוא הביתה אף לביקור. כשהם מודמנים בכל זאת, הם ממלאים את הזמן בחיכוחים מריינפיש עם הוריהם, אותם הם מאשימים בכל האסונות של אמריקה: המלחמה, הגזענות, הדיכוי, העוני של ההמונים.

שניהם שקועים עד מעל לראש בפעולה „ראדיקלית“, בתנועות שלום, בפעולה סוציאליסטית, בקרב השחורים. הם אידיאליסטים.

אבא אמא מתחת לסימחה „א“ שתיתכם הורגת אותי, רשום באותיות קטנות: בדרום מזרח אסיה, בקמפוטם וברחובות. הפלאקט הוצא מטעם אירגון דתי.

הם כבר ישבו בבתי-סוהר. הם מתביישים בהוריהם.

ההורים נשארו בבית היפה, נכובים, ממורמרים. חייהם ריקים כמו ביתם. באמצע שנות החמישים, הם חשים כי כל חייהם היו לשווא, שכל עמלם היה להינם.

מארחי היה איש מתקדם, וגם ביאוש לא פנה לריאקציה. אבל מיליוני הורים אמריקאים אחרים מחפשים פורקן כזה לייאושם. הם שואלים: מי אשם? והם מוצאים את התשובה בדבריו הדמגוגיים של ספירו אגניו, בדמותו של ניכסון המתחבא מאחוריו.

הם שונאים. לא חשוב מה. את ההם, האדומים, הראדיקלים, ארוכי-השער. מעשירי הסמים, פעילי השלום. כושים. יהודים (אם הם גויים). „יהודים-השונאים-את-עצמם“ (אם הם יהודים). ובעצם: כל דבר חוש, רעון, המאיים על המשך הקיים.

„המלחמה היא עסק הורג!“ פלאקט אנטי-מלחמתי הופץ ברחבי ארצות-הברית

הסתה נגד חבר מפלגתו שלו, גודל, המתנגד למלחמת ויאט-נאם, לטובת מועמד של מפלגה אחרת, באקלי, התומך במלחמה. פה ושם נמצא מועמד לוחם, שהסטודנטים מתגייסים לשרותו.

אך התהליך כולו הוא חפרי-משמעות. תהליך דמוקרטי-לכאורה, המחפה על מציאות שונה לגמרי. עוד כוב. והנוער האמריקאי מואס בכובים.

המרד בכוב

פ גשתי בנוער זה ב-19 אוניברסיטאות, ברחבי ארצות-הברית* — יהודים ולא-יהודים, שחורים ולבנים, ראדיקלים יותר או פחות. היה זה דרישה רצוף עם הרבה אלפי צעירים, הצמרת המדינית והרוחנית של ארצות-הברית מחר. קשה לתאר נוער נהדר יותר. הקאריקטורה, המצטיירת בעיני זרים, ובייחוד הישראלים, כתוצאה מתעמולה של אמצעיית-קשורת עויינים, רחוקה מן המציאות. הרושם הכללי הוא שזהו נוער רציני מאין כמוהו, שאינו עוסק ב„מרד ללא תכלית“, מתוך שיעמום ועודף תפנוקים. הוא יודע בדיוק במה הוא מורד, אם כי לא ברור לו כל כך מה צריך לבוא במקום המישטר הקיים. הוא מורד, קודם כל, בכוב. הכוב הגדול של „דרך-החיים האמריקאית“, שכולנו חונכנו להעריצה. „ארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות“, שבה קיים עוני ממאיר, בו חיים מיליונים בתנאים גרועים מאותם הקיימים בשכונת-התקווה.

(המשך בעמוד 20)

שינאה עיוורת, לוחטת, מסוכנת. שינאה המוצאת בנקל פורקן בשפיכת-דם. שינאה הדוחפת שוטרים לפתוח באש כרי לרצוח סטודנטיים או כושים. טרגדיה אמריקאית.

פלאקט: „התעורר! היום הוא היום הראשון של שארית חיך!“
פלאקט: המראה ילד: „כשאגדל — האם עוד תהיה מלחמה?“
פלאקט: באותיות גדולות: „המלחמה נגמרה!“ ומתחתן באותיות קטנות: „אם אתה רוצה בכך!“ מזכיר את הרצל.

ב רגע זה מתנהלות באמריקה בחירות. אפשר להיווכח בכך בכל פינה, שם מתנוססות תמונותיהם של מועמדים. מועמדים? נדמה לי שרק מועמד אחד, בעל שמות רבים. שהוא מועמד לתפקיד המושל. הסנאטור. חבר בית-הנבחרים. בית-המוקקים המקומי. השריף. חבר-העירייה. כל הפרצופים — אותו פרצוף. גבר נאה. מתויך. חסרי-אישיות. כמו כוכב טלוויזיה או דוגמנית. דגם סטנדרטי. לכל מועמד יש, כמובן, סיסמה. וכל הסיסמות הן אחת. „פלוגי — הוא ידאג לך.“ „אלמוני — יש לו דם!“ „שלמוני — הוא יעשה בשבילך יותר!“

דיאג — למה? דם — למה? יעשה — מה? הם מלהזכיר. כל נקוטת עמדה יכולה להרגיז מישחו. והחוכמה היא לא להרגיז איש, לא להגיד דבר, לא להסתכן במאומה, להימנע כמו סבון.

כל ידידנו הטובים בארץ הדוגלים בשיטת-הבחירות, כדי „ליצור קשר ישיר בין הבוחר והנבחר“, כדאי להעבירם קורס מזורז בשיטה זו. שיטה המרוקנת את הפוליטיקה מתוכנה, המחסלת כל ויכוח, המוציאה מן הזירה כל אדם שיש לו מה לומר, וההופכת את צניג-הציבור לאדם חסר-פרצוף, המשרת אינטרסים אלמוניים. פה ושם ישנם, כמובן, גם מאבקים אמיתיים, בעלי משמעות. ספירו אגניו מנהל מסעי

* והן: פרינסטון, ייל, הארווארד, ברנדייס, ג'ורג'טאון, המיכללה האמריקאית בושינגטון, מיכללת בוסטון, קולומביה, מיכללת קליפורניה בלוס-אנג'לס (אוקל"א), שיקאגו, הופקינס, אלבאני, וסליאן, מיכללת ניו-יורק, מיכללת קונטיקט, וסטון-ניו-אינגלנד, ושלוש מיכללות בנות: וולסלי, סימנס, מאונט הוליאוק. ברוב המקומות גם הוזמנתי לפגישות-עיון עם הפרופסורים.